

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/148/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914010536
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7914010536.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Karola Kučeru v trestnej veci proti obžalovanému V. Q. a spol. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné, odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 1T/42/2014 zo dňa 8. 9. 2016 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 13. marca 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Trebišov rozsudkom sp. zn. 1T/42/2014 zo dňa 8. 9. 2016 podľa § 285 písm a./ Tr. por. oslobodil obžalovaných V. Q., J. T., U. S., T. L., K. H. Y., Y. R. L. a I. T. spod obžaloby prokurátora pre skutky právne kvalifikované ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 20 k § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin podielníctva podľa § 20 k § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., ktoré mali spáchať tak, že

I/

Karol Q. a J. T., ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 29.10.2008 od 03.58 h po pristavení vlaku č. 8861 v služobnej miestnosti vykonali kontrolu cestujúcej, doposiaľ nezistenej občianky Ukrajiny a zistili, že cestujúca má pri sebe 5 krabičiek cigariet nezistenej značky navyše ako dovoľujú colné predpisy, na túto skutočnosť cestujúcu upozornili, následne Karol Q. rozbalil 1 krabičku cigariet, vybral z nej tri kusy cigariet a balíček vrátil cestujúcej, ostatné 4 krabičky a tri kusy cigariet si colníci ponechali, nevydali rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, u ktorého bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi a cestujúcu prepustili bez toho, aby nájdené cigarety zaevidovali do prvotnej evidencie tak, ako im to ukladal Režim hraničného priechodu Čierna nad Tisou - Čop v nadväznosti na Pokyn vedúceho pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou zo dňa 26.07.2007, čím umožnili, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu a zároveň svojím konaním porušili § 43, § 44 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov,

II/

V. Q. a U. S., ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 29.10.2008 o 04.11 h v služobnej miestnosti preložili do služobnej brašne 4 kartóny cigariet nezistených značiek, fľašu alkoholu nezistenej značky a množstva, ktoré predtým V. Q. ukryl v rohu miestnosti, do brašne vložili aj 4 krabičky cigariet nezistenej značky, ktoré boli položené na kopírovacom stroji, zobrali služobnú brašnu a odišli z miestnosti preč bez toho, aby na tieto veci vydali rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, u ktorého bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi a následne

uvedený tovar nezaevidovali to prvotnej evidencie tak, ako im to ukladal Režim hraničného priechodu Čierna nad Tisou - Čop v nadväznosti na Pokyn vedúceho pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou zo dňa 26.07.2007, čím umožnili, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu a zároveň svojím konaním porušili § 43, § 44 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov,

III/

J. T., ako colník Colného úradu Michalovce, služobne zaradený na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 02.11.2008 od 04.06 h po pristavení vlaku č. 8861 v služobnej miestnosti vykonal kontrolu cestujúceho L. V., občana Maďarska a zistil, že cestujúci dováža do SR 1 kartón cigariet nezistenej značky napriek tomu, že cigarety už tento mesiac dovážal, čo colné predpisy nedovoľujú, na túto skutočnosť cestujúceho upozornil, cigarety mu zobral, ale nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, u ktorého bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi a cestujúceho prepustil bez toho, aby nájdené cigarety zaevidoval do prvotnej evidencie, následne o 04.25 h T. L. zobral kartón týchto cigariet, ktorý bol položený na stole, rozbalil ho a spolu s V. Q. a J. T. si cigarety rozdelili a ponechali bez toho, aby tieto zaevidovali do prvotnej evidencie tak, ako im to ukladal Režim hraničného priechodu Čierna nad Tisou - Čop v nadväznosti na Pokyn vedúceho pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou zo dňa 26.07.2007, čím umožnili, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu a zároveň svojím konaním porušili § 43, § 44 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov,

IV/

Vojtech S., ako colník Colného úradu Michalovce, služobne zaradený na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 05.11.2008 o 19.50 h po kontrole vlaku č. 8865 do služobnej miestnosti priniesol jedno balenie ponožiek nezistenej značky bez toho, aby na tento tovar vydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, u ktorého bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi a uvedený tovar nezaevidoval do prvotnej evidencie tak, ako mu to ukladal Režim hraničného priechodu Čierna nad Tisou - Čop v nadväznosti na Pokyn vedúceho pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou zo dňa 26.07.2007, čím umožnil, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu a zároveň svojím konaním porušil § 43, § 44 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov,

V/

A. J., ako colník Colného úradu Michalovce, služobne zaradený na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 06.11.2008 o 04.27 h po vykonaní kontroly vlaku č. 8861 v služobnej miestnosti vybral z bundy služobnej rovnošaty jeden kartón cigariet, v ktorom bolo 8 krabičiek cigariet nezistenej značky, podal ho Ing. H. rod. Z. a povedal jej, že tieto cigarety našiel vo vlaku na záchode, túto skutočnosť oznámili V. Q., ktorý následne zobral kartón týchto cigariet, rozbalil ho a spolu s U. S., T. L. a A. J. si cigarety rozdelili, bez toho, aby na tento tovar vydali rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, u ktorého bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi, V. Q. ponúkol časť týchto cigariet aj K.. H. rod. Z., ale tá to odmietla s tým, že už má 2 krabičky cigariet zn. MARLBORO, ktoré zobrala inému, doposiaľ nezistenému cestujúcemu, uvedené cigarety nezaevidovali do prvotnej evidencie tak, ako im to ukladal Režim hraničného priechodu Čierna nad Tisou - Čop v nadväznosti na Pokyn vedúceho pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou zo dňa 26.07.2007, čím umožnili, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu a zároveň svojím konaním porušili § 43, § 44 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov,

VI/

J. T., Y. R. L., T. L., K. H. Y., rod. Z. a I. T., ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 17.11.2008 zneužívali svoju právomoc verejného činiteľa tým, že pri vykonávaných colných kontrolách na tovar nájdený a zaistený nevydali rozhodnutie a nezaevidovali ho tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, ale tento tovar si prisvojili, a to tak, že J. T. o 19.46 h po kontrole vlaku č. 8865 do služobnej miestnosti priniesol fľašu

alkoholu nezistenej značky a ďalší nezistený tovar, ktorý mal ukrytý v bunde služobnej rovnošaty, tento tovar ukryl pod oknom, následne o tom informoval vedúceho smeny Mgr. R. L. a spoločne sa dohodli, že bude lepšie, aby sa tieto veci z miestnosti odniesli neskôr, taktiež K.. H. Y., rod. Z., T. L. a I. T. toho istého dňa o 22.33 h v služobnej miestnosti našli fľašu alkoholu nezistenej značky, množstva a ostatný nestotožnený tovar, ktorý predtým v tejto miestnosti ukryl J. T. a odniesli tento tovar z miestnosti preč, bez toho, aby na tento tovar vydali rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, u ktorého bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi a uvedený tovar nezaevidovali do prvotnej evidencie tak, ako im to ukladal Režim hraničného priechodu Čierna nad Tisou - Čop v nadväznosti na Pokyn vedúceho pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou zo dňa 26.07.2007, čím umožnili, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu a zároveň svojím konaním porušili § 43, § 44 ods. 3 písm. a), g), h) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a Y.. R. L. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a), c) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov,

pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré sú obžalovaní trestne stíhaní.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor a to do všetkých výrokoch rozsudku v neprospech obžalovaných. V písomných dôvodoch uviedol, že okresný pochybil v tom, že nezistil správne a úplne skutkový stav vo veci a taktiež v tom, že nevykonal dôkazy navrhované v obžalobe, ktoré preukázateľne usvedčujú obžalovaných zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uvádza, že príkazy na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov považuje súd za nezákonné, keďže nespĺňajú Trestným poriadkom požadované náležitosti a zároveň nezodpovedajú ani požiadavkám vyplývajúcim z judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Príkazy neobsahujú meno a priezvisko žiadneho z obžalovaných, vo vzťahu k osobám obžalovaných absentuje akékoľvek podozrenie z trestnej činnosti a namiesto mena a priezviska osoby sudcu pre prípravné konanie obsahujú iba nečitateľný podpis. V tejto súvislosti súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS97/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že sledovacie opatrenia predstavujú závažný zásah do sféry súkromia a dôvodnosť vydania takého súhlasu si vyžaduje relevantnú konkrétnu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky pre zásah do práva na súkromie. Nezákonnosť jedného z predmetných príkazov predložených okresnému súdu spolu s obžalobou prokurátora mal podľa konštatovania súdu vysloviť aj Krajský súd v Košiciach v inej trestnej veci. Ďalej súd konštatuje, že v súvislosti s nezákonnosťou príkazu na vyhotovenie samotného záznamu, jeho prepisov, prekladov a akýchkoľvek dôkazov, ktoré sú od nich odvodené, preto nemožno tieto dôkazy vyhodnotiť ako dôkazy získané zákonným spôsobom. Na základe týchto skutočností odmietol súd na hlavnom pojednávaní dôkazy uvedené na č. I. 326 až 331, 976 až 987 - prekladateľský úkon, ako aj prepisy obrazovo-zvukového záznamu na č. I. 310 až 320 a 960 až 974 vykonať. Na základe takéhoto procesného postupu okresný súd konštatoval, že z dôkazov, ktoré súd vykonal na hlavnom pojednávaní neusvedčuje obžalovaných zo spáchaných skutkov kladených im za vinu absolútne žiaden dôkaz. S týmito právnymi a skutkovými závermi súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku sa nestotožňuje, pretože podľa jeho názoru okresný súd nepostupoval zákonným spôsobom, keď odmietol vykonať dôkazy svedčiace o vine obžalovaných a to najmä prehratie obrazovo-zvukových záznamov, vykonaných na základe príkazov Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464, ako aj dôkazy uvedené na č. I. 326 až 331, 976 až 987 - prekladateľský úkon na prepisy obrazovo-zvukového záznamu na č. I. 310 až 320 a 960 až 974. V prvom rade je potrebné uviesť, že ak mal súd pochybnosť o tom, či príkaz vydal príslušný sudca pre prípravné konanie, mal o vyjadrenie, resp. súčinnosť požiadať Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, ktorý by podľa spisovej značky a dátumu vydania príkazu nepochybne stotožnil meno a priezvisko uvedeného sudcu a zároveň by zistil aj to, či išlo o zákonného sudcu určeného rozvrhom práce daného súdu platného v uvedenom období. Navyše je potrebné uviesť, že požiadavka, aby priamo na príkaze bolo uvedené meno a priezvisko sudcu, ktorý príkaz vydal, nevyplýva priamo zo zákona (zo znenia §181 ods. 1 Tr. por.) a preto neuvedenie týchto údajov do príkazu nemôže spôsobovať jeho nezákonnosť. Zároveň podľa jeho názoru je potrebné uviesť, že ak okresný súd pri vyslovení svojho názoru o nezákonnosti príkazov vychádza z rozhodovacej činnosti ústavného súdu, musí pritom zohľadňovať aj to, že táto rozhodovacia činnosť sa môže aplikovať na rovnakú alebo analogickú skutkovú situáciu. Poukázaním na predmetný nález okresný súd na viacerých miestach zvyrazňuje, že došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia. Poukázal na to, že tu však treba dôrazne odlíšiť, že zatiaľ čo skutková situácia riešená v predmetnom náleze sa týkala neoprávneného použitia ITP u osoby sťažovateľa v byte v jeho vlastníctve, tunajšia trestná vec sa týka služobnej činnosti colníkov Colného úradu Michalovce, služobne zaradených na

pobočke Čierna nad Tisou v ich služobnom čase v priestoroch slúžiacich na vykonávanie služobnej činnosti. V ich prípade išlo nepochybne o výkon zákonnej právomoci verejného činiteľa v súvislosti s colným dohľadom prechodu tovaru cez štátnu hranicu, ktorý v žiadnom prípade nie je možné považovať za prejav ich osobnej povahy a ani za súčasť ich základného práva na súkromie v tom zmysle, ako to súd uvádza v odôvodnení rozsudku. Taktiež sa nemožno stotožniť so záverom súdu vyjadrenom v odôvodnení napadnutého rozsudku, pretože tento nekriticky len odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/48/2016, kde je potrebné konštatovať, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. S poukazom na uvedené možno takéto odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ako aj samotné rozhodnutie považovať za arbitrárne, pretože v ňom absentujú vlastné právne úvahy a vlastné hodnotenia dôkazov, ktorými by súd vyhodnocoval dôkazy v tejto konkrétnej trestnej veci, pričom však došlo iba k strohému citovaniu a odkazu na rozhodnutia a úvahy iného všeobecného súdu, ktorý v rámci svojho dokazovania posudzoval a hodnotil dôkazy a skutkový stav v inej trestnej veci. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd, podľa jeho názoru, ani v náznakoch konkrétne nezaoberal podstatnými skutočnosťami, ktoré by v danom prípade mohli teoreticky znamenať nezákonnosť príkazov a to zodpovedajúcemu podozreniu z trestnej činnosti. Súd len konštatoval, že uvedené príkazy nespĺňajú Trestným poriadkom požadované náležitosti a zároveň nezodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z judikatúry Ústavného súdu SR. S týmto tvrdením sa nemožno stotožniť, nakoľko podľa jeho názoru príkazy obsahovali všetky zákonné náležitosti uvedené v §181 ods. 1 Tr. por. a po obsahovej stránke zodpovedali vtedy účinnému ustanoveniu §114 Tr. por. Opätovne je v tejto časti odôvodnenie a samotné rozhodnutie arbitrárne. Zároveň tak, ako aj súd v odôvodnení uvádza, sudkyňa pre prípravné konanie jednoznačne dospela k záveru, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie príkazov v zmysle § 114 Tr. por. Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že súd pochybil, keď uvedené príkazy a z nich vychádzajúce ďalšie dôkazy vyhodnotil ako nezákonné, čo považuje za podstatnú chybu konania, čím porušil ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité objasnenie veci. Tieto nedostatky viedli súd k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu a tým aj k chybám v napadnutých výrokoch, pretože ak by súd vykonal všetky obžalobou navrhované dôkazy, dospel by podľa jeho názoru k nepochybným záverom o vine všetkých obžalovaných.

S poukazom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Košiciach zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu čo do všetkých výrokov a vec v súlade s ustanovením § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

K dôvodom podaného odvolania prokurátora poskytli obžalovaní podrobné vyjadrenia, v rámci ktorých v podstate uviedli, že rozsudok okresného súdu považujú za správny, zákonný a spravodlivý a navrhli, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaných a podrobne rozviedol, na základe akých dôvodov dospel k oslobodzujúcemu rozhodnutiu.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu o oslobodení obžalovaných spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a/ Tr. por. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovvej časti rozsudku a ich odôvodnenie si krajský súd v celom rozsahu osvojil a preto v podrobnostiach na zákonné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že príkazy na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov vydané sudkyňou pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 14. septembra 2008 pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a pod sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 sú nezákonné a nezodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrassburgu, pričom na podstatné dôvody tohto záveru okresný súd podrobne a kvalifikovane poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k uvedenej problematike považuje krajský súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že popri Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 97/2012 zo dňa 20. 11. 2012, ktorým sa podrobne zaoberal okresný súd, sa krajský súd v rámci rozhodovacej činnosti oboznámil aj s Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 490/2015 zo dňa 2. februára 2016.

V predmetnom náleze sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal základným právom na ochranu súkromia podľa § 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základným právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy SR a článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právom na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právom na ochranu súkromia podľa článku 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s tým, že týmto nálezom rozhodol, že postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 a jeho rozhodnutím sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 predmetné práva porušené boli. Zároveň rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 zrušil.

Z obsahu citovaného nálezu vyplýva, že krajský súd rozhodnutím sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 udelil podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. (Zákon o ochrane pred odpočúvaním) oprávnenému orgánu štátu súhlas na ITP pri vyhotovovaní a využívaní obrazových, zvukových alebo iných záznamov u osoby sťažovateľa v byte na označenej adrese na dobu troch mesiacov. Ústavný súd SR ďalej konštatoval, že rozhodnutie je v pravom dolnom rohu opatrené odtlačkom okrúhlej pečiatky krajského súdu so slovami meno, funkcia, podpis sudcu, ku ktorým je pripojený nečitateľný podpis. Zároveň Ústavný súd SR konštatoval, že predmetná vec súvisí s vecou vedenou pod sp. zn. III.ÚS 97/2012, v ktorej už nálezom sp. zn. III.ÚS 97/2012 z 2. novembra 2012 rozhodol.

V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky tak v náleze sp. zn. III. ÚS 490/2015 zo dňa 2. februára 2016, ako aj v náleze sp. zn. III. ÚS 97/2012 zo dňa 2. novembra 2012 konštatoval v súvislosti s porušením základných práv zaručených článkom 48 ods. 1 Ústavy SR a článkom 38 listiny, že sledovacie opatrenia predstavujú závažný zásah do sféry súkromia, pričom dotknuté osoby preto musia disponovať účinnou možnosťou žiadať o jeho dodatočné preskúmanie. Neoddeliteľnou súčasťou konštrukcie kontrolného mechanizmu zakotveného v zákona č. 166/2003 Z. z. a aj v Trestnom poriadku je zverenie ochrany súkromia jednotlivcov do rúk zákonného sudcu garantujúceho nezávislosť a nestrannosť takéhoto dohľadu. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada, ako to ďalej Ústavný súd SR uvádza, je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhu práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“ (I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07, III. ÚS 212/2011). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom, aj súdom je tak základným predpokladom pre naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 435/09). S poukazom na konkrétnu vec, ktorú Ústavný súd SR posudzoval ďalej konštatoval, že posudzovaný súhlas krajského súdu však transparentnú identifikáciu zákonného sudcu, ktorý ho mal udeliť, neposkytoval, pretože pri slovách „meno, funkcia, podpis sudcu“, meno a funkcia konkrétnej osoby sudcu nie sú uvedené, ale je k nim pripojený len nečitateľný podpis. Ústavný súd SR v tejto súvislosti zdôraznil, že akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na jeho nepreskúmateľnosti od samého začiatku.

Uvedený mimoriadne závažný nedostatok súhlasu krajského súdu zbavil sťažovateľa možnosti presvedčivej záruky, že o zásahu do práv spojených s jeho súkromím rozhodol zákonný sudca. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia z uvedeného hľadiska sa tak premieta do jeho nelegálnosti a v konečnom dôsledku neprípustne zasiahla aj do základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného článkom 48 ods. 1 Ústavy SR a článkom 38 ods. 1 listiny, čo viedlo Ústavný súd SR k záveru o porušení tohto práva napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu Ústavného súdu SR v dvoch doposiaľ krajskému súdu známych rozhodnutiach, s poukazom na vecnú súvislosť v problematike posudzovania preskúmateľnosti a zákonnosti vydaných rozhodnutí (príkazov, či súhlasov) bolo podľa názoru krajského súdu potrebné, vzhľadom na odôvodnenie odvolania prokurátora, na uvedené rozhodnutia a závery z nich vyplývajúce opätovne poukázať. V tejto súvislosti krajský súd podotýka, že ponechaním uvedených záverov Ústavného súdu SR bez povšimnutia by v budúcnosti za určitých procesných okolností mohlo dôjsť ku konaniu pred Ústavným súdom SR v súvislosti s príkazmi vydanými v predmetnej trestnej veci, kde by zrejme nedošlo k inému rozhodnutiu zo strany Ústavného súdu SR, než vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 a sp. zn. III. ÚS 97/2012.

Dôsledkom nepreskúmateľnosti príkazov Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, ktorá podľa vyššie prezentovaných záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky zakladá aj ich nelegálnosť, je tak aj nepoužiteľnosť dôkazov z nich priamo vyplývajúcich, konkrétne obrazovo-zvukových záznamov na DVD nosiči, ako aj ich prepisov a prekladateľského úkonu, čo v konečnom dôsledku správne skonštatoval už okresný súd.

Obžalovaní tak v doterajšom priebehu trestného konania a poniektorí aj v rámci svojich vyjadrení k podanému odvolaniu prokurátora namietali skutočnosť, že vyšetrowanie v predmetnej trestnej veci vykonávala Inšpekčná služba Ministerstva vnútra SR, ktorá je vecne príslušnou na odhaľovanie a vyšetrowanie trestných činov spáchaných policajtmí alebo bývalými policajtmí, resp. že teda inšpekčná služba nie je vecne príslušná odhaľovať a vyšetrowať trestné činy spáchané colníkmi. Podľa názoru obhajoby tak inšpekčná služba nemá kompetencie začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie, či podávať návrh na podanie obžaloby vo vzťahu k colníkom a v uvedenom zmysle ani podať žiadosť na použitie informačno-technických prostriedkov vo vzťahu k colníkom.

V otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je, či nie je zákonným subjektom vo vyšetrowaní podľa Trestného poriadku, zaujalo stanovisko trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 29. 9. 2015 pod č. Tpj 62/2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 95/2015, na čo v konečnom dôsledku taktiež kvalifikovane reagoval okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

V zmysle uvedeného stanoviska :

I. Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zaradená aj do organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra ako Úrad inšpekčnej služby Ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru Ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zák. č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť Prezident policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 Zákona o Policajnom zbore). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou policajného zboru ako služba, aj útvar tohto zboru (§ 4 ods.1, ods. 2 Zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrowaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b/ a d/ Zákona o Policajnom zbore) a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 Zákona o Policajnom zbore).

II. Vyšetrowateľ Policajného zboru služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Tr. por. a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c/ Tr. por.

III. Žiadosť o súhlas s používaním informačno-technických prostriedkov podľa Zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním (č. 166/2003 Z.z.) podávaná prostredníctvom inšpekčnej služby, je

podávaná Policajným zborom a ak je jej vyhovené, informačno-technický prostriedok je používaný Policajným zborom.

IV. Riadenie v zmysle § 6 Zákona o Policajnom zbore, ani riadiace vzťahy v rámci Ministerstva vnútra SR sa netýkajú trestno-procesných vzťahov, upravených Trestným poriadkom, v rámci ktorých ide o vzťah vyšetrovateľa a prokurátora (§ 230 a iné Tr. por.).

Z uvedeného teda možno jednoznačne vyvodiť, že v prípade vyšetrovateľa Policajného zboru nie je podstatné, do ktorej služby je vyšetrovateľ zaradený, stále sa jedná o policajta v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Tr. por. Všetky úkony vyšetrovateľa zaradeného do inšpekčnej služby sú úkonmi policajta v zmysle uvedeného ustanovenia Trestného poriadku.

Pre úplnosť, vzhľadom na námietku obžalovaných, že úrad inšpekčnej služby je príslušný len pre trestné činy spáchané príslušníkmi PZ a preto vyšetrovateľovi neprislúcha rozhodovať a posudzovať konanie príslušníkov colnej správy, poukazuje krajský súd na ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o Policajnom zbore (č. 171/1993), podľa ktorého minister zriaďuje osobitné útvary s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky na odhaľovanie a vyšetrovanie trestných činov vo veciach, ktoré patria do právomoci špecializovaného trestného súdu podľa osobitného zákona.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že v predmetnej trestnej veci konal špecializovaný tím pri SKIS MV SR zriadený rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 11/2007 s tým, že podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie okrem iných vo veci zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., teda pre trestné činy patriace v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ Tr. por. do pôsobnosti v tej dobe Špeciálneho súdu.

Za daných okolností tak podľa názoru krajského súdu niet pochyb ani o tom, že špecializovaný tím zriadený pri SKIS MV SR bol príslušný aj na posudzovanie konania príslušníkov colnej správy.

Nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu ani vo vzťahu k vykonávaniu a hodnoteniu ďalších dôkazov, vrátane výpovede svedkov Bc. Juraja T. a kpt. R.. T. Y. a vrátane hodnotenia výpovedí obžalovanej Y. vo vzťahu k skutku pod bodom 5/ obžaloby, krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.